

JAMES PENICK, JR.: *Progressive Politics and Conservation. The Ballinger-Pinchot Affair.* Chicago and London, The University of Chicago Press, 1968. xvi, 207 s. 79 sh.

I sin lille, knappe bog gennemgår James Penick, Jr., fra Loyola Universitetet i Chicago, endnu en gang sagens akter fra den berømte, eller rettere berygtede, strid mellem Richard Ballinger og Gifford Pinchot i årene op til valgkampen 1912. Som indenrigsminister under Taft og som tidligere bureauchef under Theodore Roosevelt i General Land Office havde Richard Ballinger visse indgroede meninger om, hvordan den nye Conservation Politik skulle udformes og administreres. Han var nok indforstået med at USAs naturlige ressourcer skulle administreres til gavn for det offentlige (Alaskas kulrigdomme, Vestens græsningsarealer under det offentlige domæne, vand-ressourcerne, de offentlige skove, etc.), men han kunne ikke uden videre i praksis anskue tingene på samme måde som sin rival Gifford Pinchot. Denne var blevet nationalt berømt som den nye dynamiske leder af det nydannede bureau for Forstvæsenet under Landbrugsministeriet. Han var eksperten og patricieren fra Eastern Establishment som med utålsumme effektivitetsidealer, ubændig tro på egen administrativ og videnskabelig fortræfflighed, og et satanisk talent for public relations drev frem imod et stadig mere åbent klammeri med Ballinger og dennes politiske støtter, deriblandt til at begynde med Præsident Taft. I 1912 måtte Ballinger træde tilbage efter en Kongresundersøgelse, han var blevet en død mand i amerikansk politik, og dygtigt plantede antydninger i retning af at han havde optrådt om ikke korrump, så i hvert fald irregulært i sin embedsførelse som indenrigsminister havde Ballinger ikke kræfter til at nedleve inden sin død i 1921.

Der har imidlertid altid hvilet en vis mystik omkring hele sagen: var Ballinger »skyldig«, eventuelt i den forstand at han ikke var dygtig nok som administrator, eller blev han simpelthen offer for en politisk strid som lammede hans forsvarsevne. Som James Penick fremstiller sagen, kommer striden mellem Ballinger og Pinchot til at fremstå i et nyt lys: den var ikke bare et spørgsmål om to ærgerrige og rivaliserende personligheder og om to ærgerrige og rivaliserende bureaukratiske systemer, den drejede sig om væsentlig mere: Ballinger var den gammel-dags Jeffersonianske progressive fra det nye Vesten som troede på det lokale initiativ og på at den lille nye entrepreneur også skulle have en chance når det drejede sig om at udnytte de nye ressourcer; Pinchot var den nye Hamiltonianske progressive som mente, initiativet skulle bero hos den upartiske, stærke Forbundsregering administreret ved hjælp af »videnskabelige« og »neutrale« eksperter af hans egen slags. Konflikten mellem Ballinger og Pinchot kan således ses som en konflikt mellem græsrodsdemokrati og ekspertvælde. Dertil kommer, at Pinchots ekspertise blev støttet af stærke østlige særinteresser som allerede var »in« med forbundsregeringen og derfor gerne støttede en stærk federal konservations-politik som ville holde vestlige opkomlinge fra grødfadet.

Ballinger-Pinchot striden kommer efter denne fremstilling til at kaste nyt lys over rivaliserende opfattelser af hvad progressiv politik burde være, hvordan skulle der reguleres, og hvad skulle statens rolle være, specielt Forbundsregeringens, etc. I denne analyse fremstår magtmennesket Pinchot ikke som nogen

helt: han var dygtig, public relations begavet, og hensynsløs i sin personlige og bureaukratiske egoisme.

Bogen bygger på nye kildestudier i Richard Ballingers Papers deponeret i University of Washingtons Bibliotek, dernæst Pinchots Papers i Library of Congress, Senatshøring, m. v. Den slutter sig til tidligere forskning ved Alpheus T. Mason, George Mowry, Elmo R. Richardson, og måske især Samuel Hayes. Som en dygtig detailstudie der er med til at illustrere hvor mangeartede en »bevægelse« Progressivismen var, ikke mindst med hensyn til opfattelser af det »offentliges« rolle, er det blevet en særdeles stimulerende bog.

ERIK ARNE HANSEN

STÉPHANE BERNARD: *The Franco-Moroccan Conflict 1943–1956*. New Haven and London, Yale University Press, 1968. xxxvi, 680 s. \$ 17.50.

DAVID S. WOOLMAN: *Rebels in the Rif. Abd El Krim and the Rif Rebellion*. Stanford University Press, 1968. xiv, 257 s. Ill. og kort. \$ 6.95.

WOLFGANG OHNECK: *Die französische Algerienpolitik von 1919–1939. Beiträge zur Kolonial- und Überseegegeschichte, Band 2*. Köln und Opladen, Westdeutscher Verlag, 1967. 191 s. DM 22.

JUKKA NEVAKIVI: *Britain, France, and the Arab Middle East 1914–1920*. University of London. Historical Studies, London. The Athlone Press, 1969. xiii, 284 s. Kort. 63 sh.

ÅGE FASMER BLOMBERG og ELLEN PEDERSEN (udg.): *Imperialisme og nationalisme i Det mellemsø Østen 1914–1921*. Bind I og II. Historiske Kildehæfter udgivet af Historielærereforeningen. København, Gyldendal, 1968. 106 + 100 s. Med kort.

De her omtalte fem bøger har det tilfælles, at de fra forskellige tider og områder behandler forholdet – eller rettere forholdene – mellem arabere og europæere. Går man dybere i dem, bliver man klar over, at der endda er tale om forskellige arabere og befolkninger, som ikke etnisk vil blive henregnet til arabere, ligesom der også er behandlet mange forskellige europæere, nogle defineret ved deres nationalitet, andre ved deres erhverv og funktion. Hver for sig og tilsammen bidrager disse studier til mere nuancerede indblik i specifikke hændelser, særlige forhold og særegne personligheder, mens det for de fleste af dem gælder, at det er svært at se, i hvilken større sammenhæng de bidrager til mere forståelse og viden.

En undtagelse herfra er Stéphane Bernard's store undersøgelse af *The Franco Moroccan Conflict 1943–1956*. Det er en amerikansk udgave af den oprindeligt fransksprogede publikation fra 1963, og oversættelsen følger fuldstændig den franske original. Det er godt, at denne centrale og meget grundige undersøgelse på denne måde er gjort tilgængelig på endnu et verdenssprog. Den udgør det andet værk af den serie af konfliktundersøgelser, som Carnegie Endowment for International Peace i Europa har iværksat. Den er som sådan – og set i et bredere konfliktstudieperspektiv – allerede omtalt i Historisk Tidsskrift 12. rk.